

sid, et sel wiwil se inimenne piddi weel ennam
árrakúlmetama. Agga õnneks joudis kir-
riko õppetaja seõna peäle, kui nemmad selle
innimesse kallal mõllasid. Kirriko õppetaja
kiris koolmeistrit, et ta mõistlikult olli tei-
nud, ja seõni kui nemmad seäl seisid, ja oot-
sid, mis sest piddi sama, küssis ta perrenaese
kääst, efs se suur kúlm ei piddand temma
õunad árrarikkuma? Menda se siis ka olli.
Siis wõttis ta kaht õune, mis hopis jae-
tand ollid, ja panni üht õuna soja ahjo peä-
le, ja teist õige kúlma wee sisse, kus weel
jää killud sees ollid. Kui se õun ürrikest
aega ses kúlmas wees olli olnud, siis olli
ta jälle hea, korwa ja illus, otsego ei olleks
ta kúlmetand olnud. Agga se teine õun,
mis ahjo peäl olli sulland, se olli tammaks
lainud, ja ei temmale jäänd ennam ei kar-
wa egga maggo. Waat siin näte teie, üt-
les kirriko õppetaja, et surem kúlm, kúlma
wälja küssub: agga ákline sojoke teeb, et
need

need asiad, mis enne kúlm olli kofko tom-
band, nüüd jälle wägga ákkitfelt paisuwad.
Sepárrast on se õun, mis sojas olli, otsego
máddand: ja jäetand inimenne peab ka
armotummalt surrema, kui tedda soja ahjo
jure wiakse; sest et temma werri ja lihha
soja kääs ákkitfelt paisub, ja selábbi hukka
láhháb, otsego se õun. Ja sel sammal wi-
wil woib ka tehha, kui narid efs muud ju-
red keldris ehk kobas jäetawad. Kui nem-
mad siis ka ennam inimestele ei kolbaks,
siis on nemmad õmmeti weiste toidusseks
kolbolisfed". — —

Kui kirriko õppetaja alles nenda kõnne-
les, siis punnastas koolmeister ákkitfelt üle
keige silmuáo rõõmo párrast, ta teggi suud
polest labti ja sirutas káed taewa pole,
otsego tabbaks ta õunmalat tannada, et
temmal üks hea tõ hásti olli korda lainud.
Ta olli táhhele paõnud, et se jäetand inimi-
enne